treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 455 — Barcelona, 15 de novembre de 1.976 — Preu: 10 pessetes

la jornada del dia 12

UN COP DE PUNY A LA REFORMA

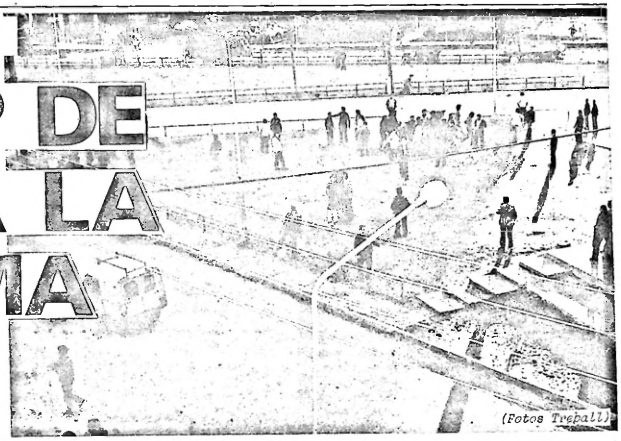

(Fotos Treball)

Més de 430.000 participants a la jornada vaguística del dia 12 a Catalunya i més de 2 milions a tot Espanya: heus aquí el primer balanç d'una jornada de combat que marca una fita i que ha assolit un nivell sense precedents de la Guerra Civil ençà.

L'amplitud dels resultats té una dimensió més gran que la indicada per aquestes xifres si tenim en compte les condicions d'il.legalitat en què la vaga ha estat convocada, la duresa de la repressió i la gravetat de les amenaces. Els treballadors tenen, doncs, raons de sobra d'estar contents.

Pel caràcter unitari -per primera vegada des de la guerra- de la crida, el 12 de novembre és una fita, també, en el camí de la unitat de la classe obrera i posa de manifest la capacitat de convocatòria de l'oposició democràtica (de l'oposició sindical en aquest cas) quan abandona sectarismes i s'uneix. Aquells que, invocant posicions més "revolucionàries", s'han girat d'esquena a l'acció hauran de reflexionar seriosament sobre la seva actitud.

El comportament pacífic, conscient i responsable dels vaguistes serà també un factor que jugarà un paper en la situació política, treient pretextes als qui estan interessats a alimentar un clima de"catastrofisme" per tal de "demostrar" que els pobles hispànics són ingovernables i no mereixen res més que garrot. Una valoració completa de la jornada haurà d'incloure no sols les accions efectives sinó també els múltiples pronunciaments i adhesions de col·lectius de treballadors (com els del Metro de Barcelona) que han trobat obstacles repressius insuperables per anar a l'acció.Cap d'aquests obstacles no s'ha traduït, però, en reaccions crispades o violentes.

Una tal serenitat no s'ha de confondre amb feblesa. Si una cosa és certa, avui, és la massiva voluntat de la classe treballadora (i d'altres sectors populars: no menystinguem els tancaments de comerços i les actituds dialogants de força empresaris) de replicar amb decisió a les mesures arbitràries del govern, de lluitar resoludament pels seus drets econòmics, socials i polítics.

Així, el 12 de novembre s'inscriu

(Passa a la pàgina següent)

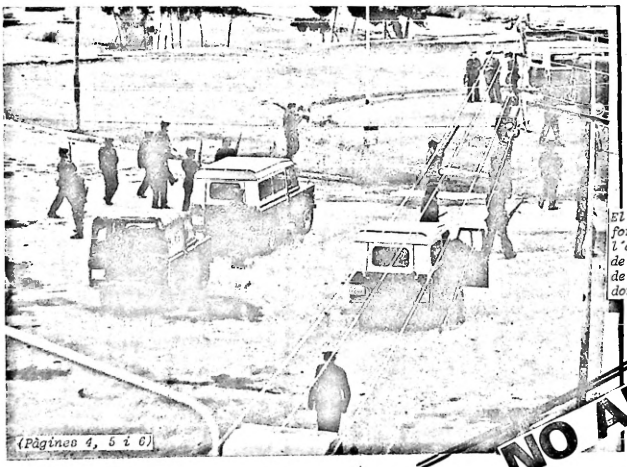

El desplegament de forces no impedí l'acció de més de dos milions de treballadors.

(Pàgines 4, 5 i 6)

NO AL REFERENDUM FRANQUISTA

pàgina 7

PROCESSAT PEL T.O.P.

El company Gregori López Raimundo ha estat processat pel T.O.P. El secretari general del PSUC havia de dipositar aquest matí una fiança de 200.000 pessetes per a la seva llibertat provisional. Davant aquest fet, el Comitè Executiu del PSUC fa públic el següent comunicat:

"El Comitè Executiu del PSUC, davant el processament de Gregori Lopez Raimundo, secretari general del Partit, pel Jutjat d'Ordre Públic, acorda el pagament de la fiança de 200.000 pessetes exigida i invita les organitzacions, militants i amics del Partit a contribuir econòmicament a la recapta urgent d'aquesta quantitat com a expressió concreta de solidaritat envers el nostre Partit i molt especialment envers el seu secretari general".

El processament de Gregori López Raimundo demostra un cop més la contradicció entre les promeses reformistes del govern i les seves actituds repressives així com la seva política discriminatòria respecte als comunistes i altres forces de l'esquerra. I planteja de nou l'exigència de l'amnistia total i de les llibertats polítiques sense exclusions.

GREGORI LOPEZ RAIMUNDO A DIARIO DE BARCELONA

LA VEU PACTANT ÚNICA

El DIARIO DE BARCELONA d'ahir publicava a la secció "El Parlament de Paper", una enquesta sobre "quines són les condicions mínimes i necessàries que s'han de donar perquè existeixi una veu pactant única per a Catalunya?"

Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC, respon així a la pregunta:

"La veu pactant única ha de tenir entre d'altres, les característiques principals següents:

a) Ser representativa de la totalitat o de la gran majoria de les forces polítiques i socials catalanes.

b) Defensar un programa que respongui als interessos de Catalunya i coincideixi amb els de la democràcia espanyola.

c) Propugnar l'articulació dels organismes democràtics de tot Espanya en una Plataforma Única.

"La 'veu pactant única' hauria de representar, per tant, el CFPC, l'A.C. i els partits, moviments i entitats que no formen part d'aquests organismes, però que desitgen l'autogovern per a Catalunya i la democràcia per a tot Espanya. Hauria de comptar a més amb el suport tàcit o explícit de la jerarquia eclesiàstica catalana, dels Collegis Professionals i les Associacions de Veïns que no formin part de l'Assemblea de Catalunya, de l'Òmnium Cultural, del Congrés de la Cultura Catalana i d'altres entitats i moviments que, tot i que no desenvolupin una activitat política directa, es manifestin en favor d'un canvi democràtic que inclogui la recuperació de l'autonomia catalana i de la democràcia per a tot el conjunt dels pobles d'Espanya.

"Referent al programa, existeix ja una coincidència essencial entre el CFPC i l'AC que hauria de tenir com a base i punt de partida la restitució dels drets i institucions configurats en l'Estatut Autonòmic de 1.932, el qual es podria aconseguir que fos acceptat per tots els grups que es van unir a la Comissió 11 de setembre, i personifica a nivell popular el crit "Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia".

"Les dificultats existents per tal d'arribar a la "veu pactant única" no es deriven principalment de divergències sobre l'objectiu a aconseguir, sinó de rivalitats resultants de l'ambició de certs partits -o dels seus líders- per assegurar-se l'hegemonia en el procés de canvi i en el futur règim autonòmic. Per aquesta raó, malgrat la coincidència dels respectius programes, no hi ha acord entre el CFPC i l'AC per negociar conjuntament amb l'oposició de la resta d'Espanya. Aquest desacord no es produeix de fet entre Consell i Assemblea, sinó entre els partits components del Consell, alguns dels quals no volen que l'Assemblea de Catalunya participi en la negociació amb l'oposició espanyola perque reforça les posicions més radicalment rupturistes i democràtiques.

"Una dificultat més per arribar a la 'veu pactant única', originada també per ambicions partidistes, es deriva de l'intent de fer-ne centre i portaveu el President de la Generalitat a l'exili, Sr. Tarradellas, que propugna la negociació separada amb el Govern Suárez i s'oposa a l'articulació de l'oposició catalana amb les forces democràtiques de la resta d'Espanya.

"Com se sap, el PSUC s'oposa a que el Sr. Tarradellas es barregi en l'acció concreta dels partits i s'hi interfereixi fins que arribi el moment de constituir el Govern Provisional de la Generalitat, ja que suposa un seriós obstacle per arribar al Pacte Català i a l'acord de l'oposició de tot Espanya que són indispensables perque hi hagi ruptura a escala espanyola i recuperació de l'autonomia de Catalunya".

un cop de puny a la reforma

(Ve de la pàgina anterior)

dintre del marc de l'oposició obrera a la política econòmica del govern Suárez Aquesta gran batalla posa els treballadors en millors condicions per donar d altres cops contra els qui pretenen de carregar sobre les seves esquenes les conseqüències d'una crisi de la qual no són responsables. I contra la pretensió reformista de marginar del procés de canvi les forces del treball, les més dinàmiques de la societat. La jornada és, doncs, un argument de pes a favor de la ruptura: recorda als reformistes que hi ha a l'Estat espanyol milions de ciutadans no disposats a romandre com a espectadors passius en els propers episodis de la nostra història. Els qui pretenguin acollir-se als oferiments del govern a fi d'impedir als treballadors la conquesta dels seus drets, la garantia de la llibertat i el protagonisme que els pertoca, han d'adonar-se de l'estat d'ànim de milions de treballadors, de la seva determinació i el seu desig de canvi, que la gran jornada del 12 de novembre expressa.

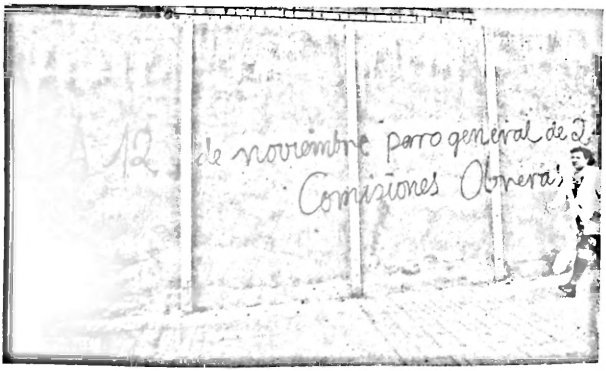

DESPRES DE LA GRAN JORNADA DEL DIA 12

ASSEMBLEA HISTÒRICA

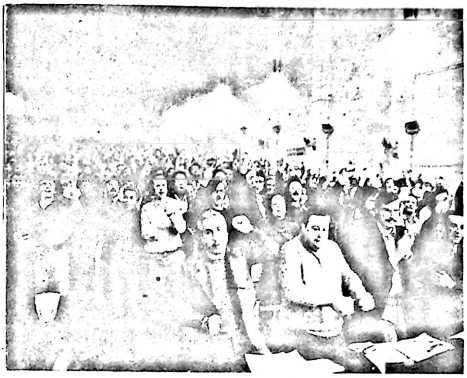

En la foto de TREBALL, un moment de l'Assemblea de la CONC, celebrada ahir.

L'èxit extraordinari de la jornada del 12 ha reforçat la importància de la Primera Assemblea General de la Confederació Sindical de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, celebrada a Barcelona dos dies després.

Celebrada encara a la clandestinitat, ha comptat amb la presència de Nicolás Sartorius, del Secretariat de la General de CC.OO., i de delegacions del País Valencià i Euskadi, de la SOC, de la CGIL de Torí, d'advocats laboralistes i del Gabinet Tècnic de CC.OO. a Catalunya.

Van ser presentades cinc ponències, i sotmeses a votació. Per part del Secretariat, Cipriano García en presentà una sobre la situació política, Josep Tablada sobre les característiques del sindicat de CC.OO. i Francesc Frutos sobre la construcció del sindicat de CC. OO. i el camí cap al Congrés. Rafael Gisbert i Josep Molins van presentar les altres dues ponències, de caràcter global.

Els representants elegits als rams i a les comarques van informar breument del dia 12 i dels progressos en l'afiliació i organització del sindicat de CC.OO.

Un clima d'entusiasme va dominar l'acte, en particular quan el company Sartorius va dir que les forces polítiques i el govern haurien de tenir en compte la jornada del 12 com a demostració del que és, del que vol i del que pot la classe treballadora. Va insistir en la necessitat de *"lluitar i organitzar-se, organitzar-se i lluitar"*, en front de la reforma, *"que porta a dins un punyal contra els treballadors: la reforma sindical, l'atomització de les organitzacions obreres i el robatori del patrimoni sindical"*. Reforma que no és la solució, sinó al contrari: la manera d'evitar la solució dels problemes del país, que exigeixen la llibertat.

Tant a les ponències com a les successives intervencions es posà de manifest el caràcter del Sindicat de Comissions Obreres que es vol construir. *Unitari* -van sovintejar els crits d'"unitat"!-, *democràtic, i independent, de classe*, que sàpiga recollir la *tradició assembleària* de Comissions Obreres. També va haver-hi unanimitat quant a la necessitat d'anar a la construcció del Sindicat de CC.OO. i al seu Congrés Constituent, sense que això vulgui dir renunciar al Congrés Sindical Constituent del Sindicat Unitari, que només serà possible amb la llibertat. I per aconseguir la llibertat, el sindicat de CC.OO. serà arma fonamental.

Les votacions van donar a les ponències presentades pel Secretariat una àmplia majoria, sempre superior al 80 per cent del total de vots.

Les propostes d'organització del Secretariat i de la Permanent fetes per l'Agustí Prats van ser també aprovades per aquesta majoria, igual que la designació de Josep Lluís López Bulla com a Secretari General de la Confederació, que, juntament amb en Josep M. Rodríguez Rovira, s'afegirà a la delegació catalana a la General de l'Estat.

Va cloure l'acte -que va mantenir unes 800 persones en un clima intens d'eufòria i entusiasme- el recent nomenat secretari general, López Bulla, que va denunciar la discriminació contra les CC.OO., tot demanant la dimissió del Govern. Després de valorar positivament la jornada del 12, subratllà la importància de la construcció del sindicat de CC.OO. i del procés d'afiliació, que hauria de ser, va dir, de centenars de milers de treballadors a Catalunya. Plantejà la necessitat de lluitar per la ruptura, contra la reforma que vol imposar el govern. I després de saludar el poble xilè i el saharaí, així com tots els pobles oprimits del món, acabà destacant els objectius de pau, progrés social i acabament de l'explotació de l'home per l'home.

ANTONI FERRER

AL ACABAR LA VAGA DEL PERSONAL NO DOCENT

CLAUSTRE DEMOCRÀTIC

El PND de la Universitat de Barcelona ha decidit, en l'assemblea de l'onze de novembre, acabar la vaga que ha durat dos mesos. La unitat del personal no docent, la seva combativitat i la capacitat de negociació de la comissió del PND han estat els factors més importants en l'obtenció de l'objectiu mínim que consistia en conservar els mateixos sous que en el darrer curs. La vaga ha acabat, però el conflicte no ha estat solucionat. El PND de la Universitat segueix cobrant uns sous baixíssims i està en una situació administrativa i laboral incerta. Una Universitat oberta, en funcionament, amb la presència dels estudiants, pot ser un marc més apropiat per a la lluita reivindicativa del personal no docent.

El conflicte del PND ens permet de treure'n diverses ensenyances: en primer lloc, la irresponsabilitat i la indiferència de les autoritats acadèmiques i ministerials. Mentre aquí estàvem en el punt àlgid del conflicte i es reclamava la presència del ministre, ell es passejava per Nigèria i el director general d'universitats, el governador civil i els ministres Osorio i Martín Villa conspiraven els uns contra els altres per tal d'evitar, amb "arguments" diversos, que a la Universitat de Barcelona es pogués iniciar un procés constituent que portés aviat a l'elecció democràtica d'un rector amb un programa mínim d'alternativa. En segon lloc, el ministeri i el governador van intentar donar una sortida al conflicte, quan va sorgir, d'una assemblea de professors numeraris i no numeraris, un embrió d'alternativa democràtica per al govern de la Universitat. En tercer lloc, aquesta lluita ha demostrat, una vegada més de manera ben palesa, la coincidència d'objectius del PND, els professors i estudiants entorn d'una Universitat autònoma, catalana i democràtica. Finalment, si bé cal que la Universitat jugui un paper important en la ruptura -i en aquest sentit, els aturs totals de l'Autònoma i la Politècnica el dia 12 en són un bon exemple- i que a més s'hi concreti millor una alternativa a mig termini -i d'aquí la convocatòria del 3er. Congrés Universitari Català-, és fonamental en aquest moment posar dempeus un vast moviment per la salvació de la Universitat. Si, en aquest sentit, els moviments de professors, estudiants i PNDs no situen en les juntes de govern equips d'homes elegits amb un programa discutit a les assemblees, el propi funcionament de la Universitat estarà constantment amenaçat per l'actual política ministerial.

El que cal és obrir un procés de discussió que ens porti a la convocatòria de claustre. En els darrers dies la conspiració de què parlàvem ha esclatat, i el Ministeri, sense consultar l'opinió de tots els estaments de la Universitat, ni tan sols la de la seva Junta de Govern, i només amb el vot d'altres quatre degans, ha nomenat el professor Jiménez de Parga rector de la Universitat. De moment els PND i els estudiants s'han manifestat contra aquesta fórmula des del mateix nomenament i fins i tot des d'abans.

J.R.L.

LA VAGA EN XIFRES

CATALUNYA

"Província	Total de vaguistes	%sobre assalar.
Barcelona	392.552	31,40
Lleida	4.150	9,00
Girona	10.760	12,63
Tarragona	24.015	37,00
Total	431.477	30,80

PROVÍNCIA DE BARCELONA

Ram	Obrers en vaga	%sobre el ram
Construcció	109.525	85,23
Metall	109.009	43,06
Alimentació	5.070	7,74
Fusta	6.121	
Transport	7.112	
Aigua,Gas,Elec	14.770	97,6.
Tèxtil	34.246	21,1
Assegurances	3.700	
Arts Gràfiques	12.304	28,3
Banca	9.130	27,5
Ensenyament	3.100	
TAP	4.861	
Port,Duanes, Consignataris	7.300	
Sanitat	2.400	
Ofic. i despatxos	680	
Diversos no especificats	63.224	
Total	392.552	31,40

BARCELONA CAPITAL

Ram	Obrers en vaga	Percentatge
Transport	6.150	2,78
Aigua,Gas,El.	13.260	6,01
Assegurances	3.500	1,54
Fusta	4.000	1,81
Tèxtil	7.370	3,34
Metall	62.804	28,48
Petits Tallers	3.350	1,51
Alimentació	3.000	1,36
Ensenyament	2.045	0,92
Construcció	80.000	36,28
Port,Duanes i Consignat.	7.300	3,31
Sanitat	1.800	0,81
TAP	4.861	2,21
Ofic. i despatxos	481	0,21
Banca	8.100	3,67
Química	7.132	3,23
Arts Gràf.	5.344	2,42
Total	220.497	100,00

Font: Gabinet Tècnic de la Confederació Sindical de la C.O.N.C.
(Les xifres són sense comptar els estudiants ni les petites empreses i comerços)

la jornada

A Catalunya, prop de 430.000 treballadors van participar el passat dia 12 a la vaga, dels quals 220.000 a Barcelona ciutat. Tots els rams, totes les comarques, en una o altra mesura, s'han incorporat a les accions que arreu de Catalunya ha portat a terme la classe treballadora seguint la crida unitària de les cinc centrals sindicals catalanes.

L'aspecte més remarcable és la generalització de les accions arreu de Catalunya i de l'Estat espanyol. El govern havia decidit d'antuvi que la jornada seria un fracàs, i va preparar unes xifres de vaguistes que no tenien res a veure amb la realitat, alhora que feia pujar la borsa en un intent de mostrar que "res no havia passat". Però el tret s'ha tornat contra ell; els més de dos milions de parats han demostrat que sí que havien passat coses, i la pujada de la borsa queda com una ridícula maniobra del maquiavelisme de via estreta de Martín Villa. La informació que els mitjans oficials han anat donant ha estat un altre exemple d'aquest fracàs governamental: els doscents mil a tot l'Estat espanyol que la TV va donar a migdia es van convertir en més de cinc-cents mil a la darrera informació de la nit. I fins i tot el to en ... la notícia va anar canviant, fins a reconèixer al final del dia que "alguna cosa havia passat".

A nivell de Catalunya, la maniobra ha estat la mateixa. Segons el Govern Civil, 200.000 és la xifra de treballadors en vaga, mentre que la xifra real sobrepassava els 400.000. Tampoc a Barcelona "no ha passat res", com ho demostren la SEAT, PEGASO, MAQUINISTA, LAMPARAS Z, MEVOSA, per parlar només d'algunes de les grans empreses del metall que han participat, tota la plantilla, a la vaga de 24 hores. La HISPANO OLIVETTI ha estat capaç de trencar el pacte social que un dia s'havia signat i ha protagonitzat una de les accions més massives i importants del metall a Barcelona. El metall, juntament amb la construcció, ha estat el ram on més treballadors han donat suport a la vaga. Aquest darrer sector, la construcció, ja havia demostrat en altres lluites com sabia coordinar els seus esforços a nivell de tot l'Estat. Però el metall, ha estat la primera vegada a la seva història que demostra de forma unida la seva força i obre el camí a noves experiències a tenir en compte i a impulsar en l'esdevenidor. I no solament per la participació decisiva de les grans empreses, sinó

també, com a molts altres rams, per l'extensió de la vaga a les petites i mitjanes -la majoria no comptabilitzades en les xifres que es donen-, moltes d'elles amb un nivell baix d'organització sindical però tremendament sensibilitzades per la crida unitària de les centrals contra la política econòmica del govern, per l'amnistia i per les llibertats polítiques i sindicals.

Però al costat del metall i de la construcció, altres sectors han anat massivament a la vaga: Aigua, Gas i Electricitat, que només a Barcelona ha representat més de 13.000 treballadors parats, als quals cal sumar els d'aquest sector que han parat arreu de Catalunya. Els treballadors de l'Administració Pública que, a partir d'assemblees, han demostrat el seu suport a la jornada. Els de banca, assegurances -on han parat quasi totes les

UNA PREPARACIÓ CARREGADA

LA PREPARACIÓ

La preparació de la jornada d'atur del dia 12 ensenya moltes coses i està carregada de lliçons que valdrà molt la pena de retenir. Primer, la lliçó de la unitat. L'acord entre les cinc centrals sindicals (UGT,CC OO, USO, CNT, SOC) és una conquesta de la classe obrera i obre camins de cara al futur: cal treballar, per dalt i per baix,a favor de la unitat sindical,que respon a la voluntat unitària del poble,en general, i de la classe obrera, en particular. El comunicat conjunt de les centrals sindicals ha estat, per tant,un dels elements més mobilitzadors de cara al dia 12.

Una altra lliçó:les converses amb els empresaris,que s'han produït a molts de rams i zones,especialment en el Baix Llobregat, i que comporta progressos polítics qualitatius. Es cert que no sempre l'empresariat s'ha mostrat digne dels esforços que aquestes converses comportaven. Però tals negociacions seran la base d'una nova ofensiva per aïllar el bunker, i per obligar els empresaris a discutir amb una classe obrera forta i responsable.

Una lliçó de signe distint:quan creix la lluita, la repressió s'enforteix. Una vegada més, hem de denunciar les detencions dels nostres companys de la CONC, mostra de la incapacitat del govern per fer front als problemes i per convèncer el poble dels seus propòsits falsament reformistes. Junt a les detencions més conegudes, n'hi ha altres: caldrà fer un balanç de tots els represaliats, pel sol fet d'haver donat suport a la convocatòria pacífica del dia 12. I en el capítol de repressions, no podem oblidar la repressió sobre els mitjans d'informació, inadmisible en una societat democràtica. Que el governador hagi de convocar els directors de diaris per tal d'impedir que la premsa es converteixi en una crida oberta de signe popular,és humiliant per a tot, i especialment per als qui han demostrat una professionalitat fora de dubte a l'hora d'informar el país sobre els fets que en configuren el futur immediat.

El segrestament del setmanari ARREU, pel fet d'haver dedicat tant espai a la convocatòria del 12, és un exemple més de la política cultural del reformisme.

EL MITING DEL BAIX LLOBREGAT

INFORMACIONES DE treball

No. 3 - 15 de noviembre de 1976

EDITADO POR EL COMITE DE BARCELONA DEL P.S.U.C.

REFERENDUM Y DEMOCRACIA

La prensa ha informado de que el gobierno prepara un referendum para el día 19 de diciembre. También ha dicho que ya está preparada la campaña de propaganda del "sí" al estilo, ya clásico, de todas las consultas franquistas. Si, como es previsible, el proyecto de reforma política es aprobado, aunque sea con modificaciones, en las Cortes, el gobierno pretenderá legitimar la reforma haciéndola ratificar por el pueblo y obteniendo así un pretendido consenso popular que le permita consolidar su proyecto de impedir el paso a una democracia real, imponiendo el engaño de unas libertades recortadas. Una vez "plebiscitada" la reforma, serían convocadas formalmente las elecciones que legitimarían definitivamente la monarquía autoritaria.

Los planes del gobierno son contestados por los sectores "ultras", que temen perder los privilegios conseguidos a lo largo de 40 años. El Miting celebrado en Madrid por Girón, Blas Piñar y Fernández de la Mora –en el cual Tarancón y el rey fueron insultados sin ninguna intervención gubernamental– y, sobre todo, la llamada "marcha sobre Madrid" preparada para el día 20, responden a la voluntad de los grupos ultraderechistas de mantener al país como botín de guerra. Fraga y los hombres de "Alianza Popular", negocian, mientras, con el gobierno la aprobación del proyecto de reformas a cambio de recortar los elementos que podrían parecer más "progresivos".

Una parte de la oposición, por otro lado, se siente atraída por las presiones reformistas y se dispone, de hecho, a negociar las elecciones. Su actitud, justificada en nombre del realismo político, parte de la consideración de que el triunfo del proyecto gubernamental es inevitable y que, por tanto, es preciso sacar todas las ventajas posibles. El señor Antón Canyelles, dirigente de Unió Democrática de Catalunya, tiene la virtud de la claridad cuando dice (Correo Catalan, 10-XI-76): "Nosotros creemos que se puede negociar sobre la base del proyecto reformista (...) queremos centrarnos en el texto gubernamental por razones de "operatividad política". Negociar la reforma, he aquí el propósito expresado por el señor Canyelles, propósito que explica, por otro lado, el voto de UDC contra el manifiesto "rupturista" del Consell que publicamos en este número de Treball.

Pactando con los sectores continuistas y tratando de dividir a la oposición, el gobierno espera sacar adelante su proyecto. Pero el gobierno sabe, además, que es preciso vencer la resistencia de importantes grupos de la oposición democrática a aceptar la vía del reformismo por el hecho de que los comunistas permanecemos marginados de la legalidad. Y es por esto, que, sin dejar de reprimirnos, empieza a jugar la carta de la tolerancia discriminada. Este es el sentido de la circular de la Dirección General de Seguridad a los gobernadores civiles ordenando la desarticulación del PTE y de otros partidos de izquierda. Colocando al PCE, y al PSUC en Catalunya, en el límite de la tolerancia gubernamental, el reformismo, trata también de "absorber" a los comunistas llevándolos al terreno del referendum y de las elecciones, y creando las condiciones para que todo el mundo juegue al juego de la reforma. "Si lo hacen los comunistas, qué razones habría para que lo hagan las otras fuerzas democráticas?". No han faltado insinuaciones en este sentido y no solamente del gobierno. El señor García López, por ejemplo, ha pretendido justificar su propia actitud colaboracionista en la supuesta aceptación de la reforma por parte de los comunistas que "ya se sabe, son extraordinariamente realistas".

Efectivamente, los comunistas somos realistas. Y es por esto por lo que no aceptamos el proyecto reformista como vía para acceder a la democracia. Porque somos realistas decimos que la democracia exige la ruptura y nos felicitamos de que la Plataforma de Organismos Unitarios y el Consell compartan nuestro realismo rupturista. Y cuando rechazamos la reforma lo hacemos por razones de realismo político: el punto de llegada del reformismo es exactamente su punto de partida; es decir, las instituciones franquistas.

Y es por esto que, tomando o reforzando las iniciativas políticas que tiendan a desbloquear la situación y a crear las condiciones para pactar la democracia, y empujando y apoyando las luchas de masas, decimos claramente NO a un referendum y nos oponemos a unas elecciones sin libertades que no pueden engañar a nadie que no esté dispuesto a encontrarse atrapado en el establishment neodictatorial.

EDITORIAL

12 de NOVIEMBRE. UN ARGUMENTO A FAVOR DE LA RUPTURA

Mas de 430.000 participantes en la jornada huelguística del día 12 en Catalunya y más de 2.000.000 en toda España: he aquí el primer balance de una jornada que marca un hito y que ha alcanzado un nivel sin precedentes desde la Guerra Civil.

La amplitud de los resultados tiene una dimensión mayor que la indicada por estas cifras si tenemos en cuenta las condiciones de ilegalidad en que la huelga ha sido convocada, la dureza de la represión y la gravedad de las amenzadas. Los trabajadores tienen, pues, motivos de sobra para estar contentos.

Por el carácter unitario –por primera vez desde la guerra - del llamamiento, el 12 de noviembre es un hito también en el camino de la unidad de la clase obrera y pone de manifiesto la capacidad de convocatoria de la oposición democrática (de la oposición sindical, en este caso) cuando abandona sectarismos y se une. Aquellos que, invocando posiciones más "revolucionarias" se han vuelto de espaldas a la acción tendrán que reflexionar seriamente sobre su actitud...

El comportamiento pacífico, consciente y responsable de los huelguistas será también un factor que jugará un papel en la situación política, dejando sin pretextos a quienes están interesados en alimentar un clima de "catastrofismo" a fin de "demostrar" que los pueblos hispánicos son ingobernables y no merecen más que palos. Una valoración completa de la jornada deberá incluir no sólo las acciones efectivas sino también los múltiples pronunciamientos y adhesiones de colectivos de trabajadores (como los del metro de Barcelona) que han encontrado obstáculos represivos insuperables para ir a la acción. Sin embargo, ninguno de estos obstáculos se ha traducido en reacciones crispadas o violentas.

Tal serenidad no debe confundirse con debilidad. Si hay algo cierto hoy, es la masiva voluntad de la clase trabajadora (y de otros sectores populares: no menospreciemos los cierres de comercios y las actitudes dialogantes de muchos empresarios) de responder con decisión a las medidas arbitrarias del gobierno, de luchar resueltamente por sus derechos económicos, sociales y políticos.

Así, el día 12 de noviembre se inscribe en el marco de la oposición obrera a la política económica del gobierno Suárez. Esta gran batalla pone a los trabajadores en mejores condiciones para asestar nuevos golpes a quienes pretender cargar sobre sus espaldas las consecuencias de una crisis de la que no son responsables. Y contra la pretensión reformista de marginar del proceso de cambio a las fuerzas del trabajo, las más dinámicas de la sociedad. La jornada es, pues, un argumento de peso en favor de la ruptura: recuerda a los reformistas que hay en el Estado español millones de ciudadanos que no están dispuestos a permanecer como espectadores pasivos en los próximos episodios de nuestra historia. Los que pretendan acogerse a los ofrecimientos del gobierno a fin de impedir a los trabajadores la conquista de sus derechos, la garantía de libertad y el protagonismo que les pertenece, tienen que darse cuenta del estado de ánimo de millones de trabajadores, de su determinación y de su deseo de cambio, expresados en la gran jornada del 12 de noviembre.

El referendum es un método de consulta que permite la falsificación de la voluntad popular. Optar por el sí o el no significa, en la práctica, hacer una opción entre el continuismo franquista y la "constitución otorgada" que imponga una monarquía autoritaria, el bicameralismo, la desigualdad en la representación de los ciudadanos y otras limitaciones a las libertades políticas. Podemos aceptar las fuerzas de la oposición una consulta que excluye la opción de la democracia?.

El único referendum aceptable sería aquel que, una vez garantizadas las libertades políticas y la igualdad de oportunidades de los partidos y organizaciones sindicales, preguntase al pueblo si está o no de acuerdo con la convocatoria de elecciones a Cortes Constituyentes. Un referendum sin libertades sería un referendum franquista. Y las elecciones posteriores un insulto a la voluntad del pueblo.

En un número anterior de Treball decíamos que no nos dan miedo las elecciones. Todo lo contrario, las elecciones son un objetivo principal de nues-

tra política. Pero no queremos aceptar elecciones falseadas sino elecciones libres, previa la consecución de la amnistía y las libertades políticas y nacionales, convocadas y controladas por un gobierno provisional de amplio consenso a nivel de Estado y con gobiernos provisionales en Catalunya, Euskadi y Galicia. Elecciones para elegir unas Cortes Constituyentes y no para constituir unas Cortes domesticadas.

Y llevaremos a las masas, que tan extraordinariamente han expresado el día 12 su rechazo al continuismo, la batalla por unas elecciones plenamente libres, es decir, con libertad, amnistía y Estatuto de Autonomía. Porque sin libertad, amnistía y Estatuto de Autonomía cualquier consulta electoral será una consulta franquista y no queremos apoyar el franquismo sino conquistar la democracia sin exclusiones.

Joan Busquet.

COMUNICADO DEL COMITE DE BARCELONA

La jornada del día 12 se ha caracterizado, en Barcelona, por la masiva participación de los trabajadores de las grandes fábricas y de los principales ramos y por la huelga –prácticamente general– en muchos de los barrios obreros.

La ocupación policíaca de la ciudad y la brutal represión de piquetes y manifestaciones no han sido suficientes para impedir una extraordinaria movilización popular en torno al llamamiento de las centrales sindicales. Movilización que es la más contundente demostración de la voluntad de los trabajadores de luchar pacífica pero resueltamente contra la política reformista del gobierno Suárez.

Las numerosas detenciones registradas durante la jornada ponen en evidencia las contradicciones de un gobierno que mientras habla de democracia y de elecciones reprime brutalmente a los demócratas que tan sólo pretenden hacer oir su voz.

El carácter unitario de la convocatoria ha sido un factor decisivo para el éxito de la jornada e indica claramente el camino a seguir. La unidad conseguida el día 12 debe ser el primer paso de una política sindical unitaria que los comunistas apoyamos plenamente.

El Comité de Barcelona se felicita por la absoluta participación de todas las organizaciones y militantes del partido que se han volcado en el trabajo de agitación, propaganda, asambleas, etc. y que en la vanguardia de gran número de acciones, han realizado una intensa labor de explicación y popularización de la política del PSUC.

Ahora se trata, precisamente de recoger los frutos de este trabajo, iniciando una profunda y extensa campaña de proeselitismo, invitando a los trabajadores a militar en nuestro partido. Las movilizaciones del día 12 pueden y deben ser la ocasión para empezar una nueva etapa de crecimiento y fortalecimiento del partido. Las asambleas, mitines, discusiones abiertas en las empresas y barrios son las formas idóneas para darnos a conocer y para conseguir el partido de masas que propugnamos.

El próximo domingo a las 7.30 de la tarde los comunistas de Barcelona tenemos una cita de excepcional importancia. En Numancia-Infanta Carlota junto a la terminal del tren del aeropuerto, celebraremos el regreso de un viejo camarada, de un militante ejemplar. El recibimiento de Rafael Vidiella tiene que ser el homenaje de todo nuestro partido a su vida de luchador y a lo que su figura representa para los comunistas y para todos los catalanes.

Comité de Barcelona, 13 Noviembre 1976

PROCESAMIENTO DE GREGORI LOPEZ RAIMUNDO

El compañero Gregori López Raimundo ha sido procesado por el T.O.P. El secretario general del PSUC tenía que depositar esta mañana una fianza de 200.000 pesetas por su libertad provisional. Ante este hecho, el Comité Ejecutivo del PSUC hace público el siguiente comunicado:

"El Comité Ejecutivo del PSUC, ante el procesamiento de Gregori López Raimundo, secretario general del Partido, por el Juzgado de Orden Público, acuerda el pago de la fianza de 200.000 pesetas, exigida e invita a las organizaciones, militantes y amigos del Partido a contribuir económicamente a la recaudación urgente de esta cantidad como expresión concreta de solidaridad hacia nuestro Partido y muy especialmente hacia su secretario general".

El procesamiento de Gregori López Raimundo demuestra una vez más la contradicción entre las promesas reformistas del gobierno y sus actitudes represivas así como su política discriminatoria respecto a los comunistas y a otras fuerzas de la izquierda. Y plantea de nuevo la exigencia de la amnistía total y de las libertades políticas sin exclusiones.

C.O.S.: BALANCE DEL DIA 12

"La acción más importante desde la Guerra Civil". Así calificaron la jornada del día 12 los dirigentes de la COS en una rueda de prensa celebrada en Madrid el viernes por la noche en la que representantes de CC.OO., USO y UGT presentaron un documento dirigido a los trabajadores y a la opinión pública.

El documento reafirma lo que ya decía el llamamiento de la OCS: "Nosotors queremos encontrar una solución positiva a la crisis, esta solución exige el reconocimiento de las libertades democráticas, la amnistía total y laboral y un gobierno de amplio consenso democrático. En estas condiciones sería posible elaborar un programa económico contra la inflacción y el paro, reactivación de la producción con la participación de los sectores citados, respetando las necesidades inmediatas de los trabajadores; la capacidad adquisitiva de los salarios, un seguro de paro completo y pensiones suficientes, garantía del puesto de trabajo, medidas enérgicas contra la evasión de

El docuemtno insiste después en la importancia de la jornada como demostración de unidad, así como su carácter pacífico, e invita a los trabajadores a volver al trabajo al día siguiente, tal como se había acordado, y a redoblar sus esfuerzos a fin de conseguir: aumento de 6.000 pesetas lineales, puesto de trabajo, seguro de paro para todo el mundo, amnistía laboral y desaparición de la CNS y libertad sindical.

NUEVOS TIEMPOS. NUEVA PROPAGANDA

Dentro del partido siempre hemos otorgado un papel muy importante a las formas de relación del partido con el exterior, con las masas. Unas formas de relación que incluyen, evidentemente, desde el mismo trabajo de los comunistas en el seno de las masas, hasta la aparición de nuestra voz escrita y su difusión. El papel que la propaganda escrita del partido ha jugado en formar su imagen actual, ha sido importante, y véase si no el punto de referencia que hoy en día constituye "Treball" cuando se habla de prensa catalana, de fidelidad a unos orígenes y a unos objetivos que se funden íntimamente con los del pueblo catalán.

A lo largo de las diversas etapas que han constituido estos últimos cuarenta años de vida del PSU de Catalunya, la propaganda, su contenido, y sobre todo su difusión, han variado notablemente. De pasar de un órgano legal, durante la guerra, a ser el mantenedor de una ilusión y de una militancia, con difusión muy restringida a los círculos de militantes o cercanos al Partido, o a la situación actual de tolerancia, con una difusión mayor, aún insuficiente, hay también distintas concepciones y formas de entender cual debe ser su papel.

Durante los últimos años de crecimiento del partido, la concepción mayoritaria ha sido la de la propaganda como un vínculo del partido con sus simpatizantes, con sus prosélitos. Ultimamente se ha insistido mucho en la necesidad de dar mayor difusión a la propaganda, en hacer esporádicos repartos públicos de propaganda. Y así se ha hecho.

Pero hoy en día esto no solo es insuficiente, sino que no nos sirve, no nos sitúa en el papel que nos corresponde. Es una mentalidad de otra época y hay que adaptarla, a la situación actual.

Hay que introducir una revolución en las concepciones que tenemos acerca de la propaganda.

Hoy el problema no es solo saber salir a la calle un día a repartir mucha propaganda y quedarnos tan satisfechos de haberlo hecho. Hoy hay que saber hacer de nuestra propaganda un efectivo vínculo del partido, no con sus simpatizantes o prosélitos, sino con las masas, con la gente de la calle; hay que saber hacer de la propaganda un medio de presencia efectiva del partido en la calle, en la fábrica, en el barrio, en toda la ciudad. No solo es repartir mas, es también repartir mejor, es racionalizar ese reparto, saber establecer contacto con el público al cual vendemos, cobrar la propaganda, comentar algo con la persona que nos compra una revista, dar una sensación de naturalidad, hacer la calle nuestra.

Hay que convertir el partido en algo inseparable del barrio, de la fábrica, en una institución más. Que la gente nos vea cada semana repartiendo nuestra prensa, puntualmente. A la salida de las fábricas, de los transportes, por los bares. En poco tiempo habremos establecido un canal muy directo de relación del partido con lectores de sus revistas. Tendremos un anticipo de lo que pueda ser "Treball" o "Mundo Obrero" diarios.

De esta experiencia que establezcamos saldrá también el contenido de la prensa del partido. Una prensa con contacto, no solo directo, sino activo, enriquecedor, con sus lectores. Una prensa, que como declaraba Joan Busquets, director de "Treball", haga compatible la prensa de partido, con la prensa de masas. En la medida en que la presencia pública y activa del partido refuerze su caracter de masas, el mismo partido sabrá crear las condiciones necesarias para llegar con mas facilidad a sectores cada vez más amplios. No estamos, es evidente, en el punto de partida de este proceso, pero sí que es necesario dar un salto cualitativo que nos permita ampliarlo extraordinariamente

Es importante insistir en que esto no es un salto cualitativo en las tareas de propaganda, sino cualitativo, un salto revolucionario. Esta tarea debe convertirse en una tarea primordial, en una tarea mas del partido, como lo pueda ser, por ejemplo, cotizar, asistir a las reuniones, o hacer trabajo de masas. Si no somos capaces de comprenderlo así y dar a esta formulación, la estructuración necesaria para ponerlo en marcha, desde esta semana ya, cada día que pase, será un día perdido. La actividad de hacer propaganda del partido y de su lucha debe entroncarse profundamente con la actividad política del militante, de la asamblea, del comité, de la sección.

Se trata en definitiva de romper el intento de aislacionismo del partido, de darle con nuestra lucha una presencia democrática, ganada en la calle, entre las masas, de combatir el anticomunismo barato y el otro con nuestras realidades, de suplir la desventaja en que los órganos legales de la derecha y del centro nos sitúan, y de hacer de nuestros periódicos auténticos órganos de masas, como los de cualquier partido comunista que goce del prestigio y del arraigo que tiene el PSU de Catalunya entre su pueblo.

del dia 12

empreses-, sanitat, ensenyament, química, arts gràfiques, alimentació, tèxtil, fusta, etc. Al port de Barcelona, els estibadors, els treballadors de les duanes i els de les empreses consignatàries van protagonitzar una vaga sense precedents, a la qual van participar 7.300 treballadors. La meitat dels taxistes van iniciar la seva jornada de treball unes hores més

ha hagut, entre les quals volem destacar la del nostre company Pere Pérez Muñoz, dirigent obrer acomiadat de MACOSA, del Poble Nou. Es parla de setanta-sis detinguts a tot Catalunya i, pel cap baix, quatre-cents a l'Estat espanyol. Un rècord de la "democràcia".

Al carrer, les accions i les manifestacions es van succeir durant tot el dia a diferents punts de Catalunya. A Barcelona, Girona, Lleida, Reus, Manresa, Blanes, l'Hospitalet, Rubí, Terrassa, etc.,

ser dissoltes per la policia.

Per comarques, el Baix Llobregat ha demostrat una altra vegada els bons resultats del seu vell treball unitari. Tarragona, a nivell "provincial", amb un grau de participació del 37 per cent de la població assalariada, ha esdevingut la gran sorpresa. La llista de comarques i localitats que han respost a la crida seria llarguíssima, principalment a la zona industrial del voltant de Barcelona, la conca minera del Llobregat, Girona, Reus, Tortosa, Lleida, etc. Pobles sencers han

FITA HISTÒRICA

tard que de costum, i així se sumaren a la vega.

L'èxit de la jornada es deu a molts factors. Un de molt important és la crida unitària. Un altre, la preparació a partir d'assemblees de discussió, d'explicació i de decisió, que ha suposat un nivell superior d'incorporació a les accions. Les votacions, moltes vegades secretes, que es feien a les empreses, han garantit el caràcter massiu de la vaga. També l'actitud, tothora pacífica, dels treballadors, a les fàbriques, als carrers i als barris, ha contribuït al fet que un sector de comerciants, mestresses de casa, etc., veiessin amb simpatia la jornada i, d'una manera o altra, hi participessin, i que, d'altra banda, ho contrastessin amb la violència que una vegada més ha emprat la policia contra els manifestants i els vaguistes, amb les detencions nombroses i arbitràries que hi

a moltes de les poblacions on hi va haver vaga, cap al tard els treballadors confluïren devers el centre de la ciutat, on la força pública, sense excepcions, els va dissoldre amb càrregues i pallisses, especialment a Girona on, al capdavant de les forces repressives, hi havia el Governador Civil, Armando Murga. A Barcelona cal destacar també l'intent de concentració i manifestació davant de Sindicats dels treballadors de la construcció, a les dotze del migdia, com també la manifestació de dones de la Trinitat, que van

quedat paralitzats i han donat així la mida de la resposta popular -no solament obrera- a la convocatòria.

En les xifres donades no s'hi compten els milers d'estudiants que, a totes les poblacions, han prestat suport de forma activa a la vaga, amb assemblees, amb la seva presència al carrer, a les manifestacions. Comptabilitzats, sumarien més de 150.000 persones a les mobilitzacions del dia 12 a Catalunya.

(Passa a la pàg. següent)

DE LLIÇONS

És, una vegada més, a la comarca del Baix Llobregat, on el moviment obrer ha estat capaç de programar l'atur general amb formes de convocatòria massives: la celebració d'un míting, tres dies abans del 12, amb l'assistència de cinc mil persones, va ser exemplar. Tot i que el procés de negociació resultà difícil,la força i la serenitat demostrada pels nostres companys aconseguí fer unànime l'acord de participar en les accions de lluita,mitjançant una explicació pública massiva de les raons del poble, del moment polític que viu el nostre país i dels problemes específics de cada ram.

INSISTIR EN LA PROPAGANDA

Mai no insistirem prou en l'eficàcia de la propaganda,camp en el qual no havíem de fer marxa enrera: tant les pintades com els rètols, fulls clandestins i pasquins són encara,mentre no hi hagi llibertats, una forma d'arribar on potser no arriba la nostra veu. El fet que barris com Sants hagin aparegut plens de propaganda del PSUC, cridant a la vaga del 12, amb la indicació que es tracta d'un atur de 24 hores , constitueix un element important, una tasca, a més, de clarificació,que saludem des de "Treball".

AIXI QUALIFIQUEN LA VAGA ELS DIRIGENTS DE LA C.O.S.

"L'ACCIÓ MÉS IMPORTANT DES DE LA GUERRA CIVIL"

"L'acció més important des de la Guerra Civil". Així qualificaren la jornada del dia 12 els dirigents de la COS en una roda de premsa celebrada a Madrid divendres al vespre en la qual representants de CCOO, USO i UGT presentaren un document dirigit als treballadors i a l'opinió pública.

"Les organitzacions sindicals de la COS -diuen a l'escrit- *creiem que totes les forces socials i polítiques, Govern inclòs,han de treure les conclusions adequades d'aquesta presència unitària i conscient dels treballadors aquest 12 de Novembre; ja que encara que aquesta jornada hagi estat molt important, les nostres reivindicacions continuen presents i no detindrem la nostra pressió fins que les conquerim".*

El document reafirma el que ja deia la crida de la COS: *"Nosaltres volem trobar una solució positiva a la crisi, aquesta solució exigeix el reconeixement de les llibertats democràtiques, l'amnistia total i laboral i un Govern d'ampli consensus democràtic. En aquestes condicions seria possible d'elaborar un programa econòmic contra la inflació i l'atur, reactivació de la producció amb la participació dels sectors esmentats, respectant les necessitats immediates dels treballadors; la capacitat adquisitiva dels salaris, una assegurança de desenfeinament completa i pensions suficients, garantía de lloc de treball, mesures enèrgiques contra l'evasió de capitals, el frau fiscal i tota mena d'especulació".*

El document insisteix després en la importància de la jornada com a demostració d'unitat, així com el seu caràcter pacífic, i convida els treballadors a tornar a la feina com s'havia acordat i a redoblar els seus esforços per tal d'aconseguir: augment de 6.000 pessetes lineals; lloc de treball i assegurança de desenfeinament per a tothom, amnistia laboral i desaparició de la CNS i llibertat sindical.

De la seva banda, dos membres del Secretariat de la Confederació Sindical de la CONC, Josep Lluís López Bulla i Josep Maria Rodríguez Rovira, varen assenyalar, en el curs d'una roda de premsa convocada dissabte, que *la classe obrera ha assumit un paper protagonista en la lluita per la conquesta de les llibertats, la qual cosa redundarà en un enfortiment de les organitzacions polítiques i sindicals de la classe treballadora i del pes d'aquesta en la lluita per la conquesta de les llibertats. Això es reflectirà en les discussions i negociacions als organismes unitaris de l'oposició; ací, a Catalunya, a l'Assemblea i al Consell; i igualment a les altres nacionalitats i a l'organisme unitari a nivell de l'Estat. D'altra banda, la jornada de divendres és un toc d'atenció a aquelles forces polítiques democràtiques que presten atenció als cants de sirena del reformisme governamental.*

Pel que fa al futur sindical, López Bulla i Rodríguez Rovira assenyalaren que *ha estat una passa important en la unitat d'acció, que desitjaríem que es configurés en un inici d'unitat sindical orgànica a Catalunya, que anés solidificant l'acció obrera de baix a dalt, a partir dels centres de treball fins a les direccions sindicals.*

LA JORNADA DEL DIA 12

UNA FITA HISTÒRICA

(Ve de la pàgina anterior)

L'actitud de la patronal i del govern ha estat d'impotència. Una part important de la patronal ha entès, d'altra banda, que els temps han canviat i que la classe obrera d'avui reclama, amb les armes que li són pròpies -la vaga-, les llibertats polítiques i sindicals. El govern s'ha vist impotent per enfrontar-se amb la vaga, i només ha tornat a defensar allò de "la calle es mía". Però sap que el dia 12 és un pas important en el procés de la ruptura i que la classe obrera no esperarà passivament l'arribada de la democràcia. Caldrà ara que les forces democràtiques sapiguem capitalitzar aquest cop de puny que la classe obrera ha donat al reformisme de Suárez i forcem, en millors condicions, la negociació per al canvi polític.

La vaga del dia 12 marca també una fita en el procés de construcció del Sindicat de Comissions Obreres. L'extenció de la lluita a moltes empreses, rams i localitats és un element decisiu per incorporar milers i milers de nous militants, de nous dirigents obrers, a la Confederació Sindical de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya. L'afiliació ha de sortir enfortida d'aquesta lluita, que ha representat un pas endavant en la presa de consciència de tots aquests homes i dones.

Paral.lelament, s'haurà de polir i de consolidar el camí unitari, que amb tant d'èxit s'ha assajat en aquesta vaga, amb totes les forces sindicals de Catalunya. No es tracta de crear solament la unitat per dalt, sinó d'impulsar, a través de la unitat d'acció, tota una nova perspectiva de treball sindical unitari en el qual participin les cinc centrals, CCOO, USO, CNT, SOC i UGT. La jornada del dia 12 pot aclarir molts dubtes sobre la importància de la unitat de la classe obrera en la defensa dels seus drets. El camí no és fàcil, però el resultat s'ho val.

Una jornada, encara que sigui tan reeixida com la del 12, no és més que un pas en la lluita per la llibertat. No defensem les postures dels qui haguessin volgut una vaga indefinida perquè creiem en les accions majoritàries i no en les avantguardistes, però sabem que el dia 12 no és encara l'últim esglaó. N'han de venir d'altres si volem guanyar la democràcia, que és el nostre camí cap al socialisme.

Els comunistes catalans hem prestat suport a aquesta vaga amb tots els efectius de les nostres organitzacions, i no som aliens a l'èxit assolit. Junt amb altres organitzacions polítiques, amb les centrals sindicals i sobretot amb els milions de treballadors que hi han participat, hem convertit el 12 de novembre en la jornada més important, en la història del moviment obrer, de totes les realitzades, potser àdhuc abans del franquisme.

ANTONI PERRER

DECLARACIÓ DEL CONSELL

"NO" al reformisme"

El Consell de Forces Polítiques de Catalunya ha ...demnat el projecte reformista del Govern en un manifest aprovat a la seva darrera reunió.

El text íntegre de la declaració del Consell és el següent:

"El país travessa avui la més gran crisi econòmica dels darrers 15 anys, i el govern, que és incapaç de resoldre-la, no és tampoc capaç d'assenyalar un camí clar cap a la democràcia, entre altres coses, perquè ha nascut d'institucions antidemocràtiques. I així augmenta avui en tots els terrenys la inquietud i la confusió.

Un pacte entre un govern no elegit i unes institucions que són l'últim reducte dels partidaris del continuisme franquista no pot oferir cap garantia que seran restablertes les llibertats sense les quals és impossible la democràcia.

Davant aquesta situació, el Consell de Forces Polítiques de Catalunya rebutja el projecte de reforma del govern Suárez i es referma totalment en els seus principis fundacionals. Perquè el poble pugui construir lliurement les pròpies estructures estatals i elegir democràticament els seus governants, única garantia de pau i de progrés econòmic i social, ha d'ésser:

-Proclamada una amnistia total per a tots els delictes de motivacions polítiques i sindicals.

-Garantit el lliure funcionament de tots els partits polítics sense cap mena d'exclusió.

-Reconeguda la voluntat general dels catalans, defensada avui pel Consell, l'Assemblea de Catalunya i altres forces polítiques i socials, i expressada a través de la Generalitat de Catalunya amb el funcionament dels principis i institucions que la configuren en l'Estatut d'Autonomia del 1932.

Aquests punts són necessaris per a procedir a qualsevol consulta popular autènticament democràtica, i el Consell els exigeix amb la màxima energia.

El govern que aspiri a presidir unes eleccions democràtiques ha de ser representatiu dels diversos sectors d'opinió i ha de donar garantia de les seves intencions democràtiques. Aquest govern ha de tenir un caràcter provisional i durarà fins després de les eleccions, les quals elegiran unes Corts que tindran caràcter constituent.

El Consell vol manifestar que, a més dels requisits polítics generals, perquè unes eleccions siguin democràtiques han d'ésser precedides de les següents mesures:

-Llibertats públiques d'associació, reunió, manifestació, etcètera

-Dissolució del Movimiento Nacional i del seu aparell organitzatiu, i neutralitat absoluta dels governadors civils durant el procés electoral.

-Anul.lació total del decret llei antiterrorisme i supressió de les jurisdiccions especials.

-Accés amb igualtat de condicions als mitjans de comunicació estatals: ràdio, televisió.

-Sistema electoral proporcional sobre la base de grans circumscripcions "provincials" i "regionals".

-Taules electorals democràtiques amb interventors representatius de les diverses llistes de participants en les eleccions.

Amb esperit constructiu i unitari, el Consell de Forces Polítiques de Catalunya es proposa d'entrar en relació amb totes les instàncies unitàries per tal de contribuir a coordinar els esforços de l'oposició democràtica a nivell d'Estat i fer possible el trencament pacífic que reinstauri la democràcia.

El Consell crida tots els catalans a unir-se per defensar aquests objectius, que són els que ens han de dur a la victòria de Catalunya i de la democràcia. VISCA CATALUNYA".

'JO TAMBÉ SÓC ADÚLTERA'

M. Angels Muñoz, acusada pel seu marit d'adulteri, s'ha negat a lliurar la seva filla tal com li exigia el jutge, sostenint que l'home que fou el seu marit les ha deixat abandonades, tant la filla com ella, durant anys.

Prop de cinc-centes dones es van manifestar, el matí del dia 12, davant del Palau de Justícia, en solidaritat amb l'acusada i contra les lleis que discriminen la dona, en particular contra la pena d'adulteri. *No a la pena per adulteri, No som propietat dels marits, Fora les lleis que discriminen la dona* eren algunes de les pancartes. Algunes manifestants duien rètols dient: *"Jo també sóc adúltera"*. Potser havien recordat que quan Hitler ocupà Dinamarca i obligà els jueus a exhibir l'estrella de David, *tots* els danesos, amb el rei al capdavant, van sortir al carrer amb estrelles de David al pit, que era com dir: *"Jo també sóc jueu"*.

SENSE LLIBERTAT, AMNISTIA I ESTATUT D'AUTONOMIA

UN REFERÈNDUM FRANQUISTA

La premsa ha informat que el govern prepara el referèndum per al 19 de desembre. També ha dit que ja està preparada la campanya de propaganda del "sí" a l'estil, ja clàssic, de totes les consultes franquistes. Si,com és previsible, el projecte de reforma política és aprovat, encara que sigui amb modificacions, a *Las Cortes*, el govern pretendrà legitimar la reforma fent-la ratificar pel poble i obtenir així un pretès consens popular que li permeti de consolidar el seu projecte de barrar el pas a la democràcia real imposant l'enganyi fa de les llibertats retallades. Un cop "plebiscitada" la reforma, serien convocades formalment les eleccions que legitimarien definitivament la monarquia autoritària.

Els plans del govern són contestats pels sectors "ultres", que temen perdre els privilegis aconseguits al llarg d'aquests 40 anys. El míting celebrat a Madrid per Girón, Blas Piñar i Fernández de la Mora -on Tarancón i el rei foren insultats sense cap intervenció governativa- i, sobretot, l'anomenada "marxa sobre Madrid" preparada per al dia 20 , responen a la voluntat dels grups ultradretans de mantenir el país com a botí de guerra. Fraga i els homes *d'Alianza Popular*, mentrestant, negocien amb el govern l'aprovació del projecte reformista a canvi de retallar-ne els elements que podrien semblar més "progressius".

Una part de l'oposició, per altra banda, se sent "xuclada" per les pressions reformistes i es disposa, de fet, a negociar les eleccions. La seva actitud, justificada en nom del realisme polític, parteix de la consideració que el triomf del projecte governamental és inevitable i que, per tant,cal treure'n tots els avantatges possibles.El senyor Anton Canyelles, dirigent d'Unió Democràtica de Catalunya, té la virtut de la claredat quan diu (Correo Catalán, 10-XI-76): *Nosaltres creiem que es pot negociar sobre la base del projecte reformista (...). Volem centrar-nos en el text governamental per raons d'operativitat política"*. Negociar la reforma, heus ací el propòsit expressat pel senyor Canyelles, propòsit que explica, per altra banda, el vot d'UDC contra el manifest "rupturista" del Consell que publiquem en aquest número de Treball.

Pactant amb els sectors continuistes i tractant de dividir l'oposició, el govern espera treure endavant el seu projecte. Però el govern sap, a més, que cal véncer la resistència d'importants grups de l'oposició democràtica a acceptar la via del reformisme pel fet que els comunistes restem marginats de la legalitat. I és per això que, sense deixar de reprimir-nos, comença a jugar la carta de la tolerància discriminada. Aquest és el sentit de la circular de la Dirección General de Seguretat als governadors civils ordenant la desarticulació del PTE i d'altres partits d'esquerra. En col.locar en el PCE, i en el PSUC a Catalunya, el límit de la tolerància governamental, el reformisme

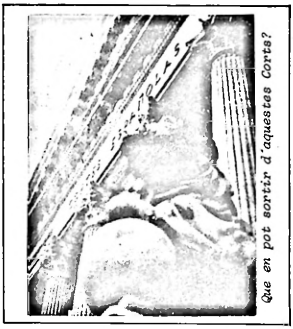

Que en pot sortir d'aquestes Corts?

tracta també de "xuclar" els comunistes, portant-nos al terreny del referèndum i les eleccions, i crear les condicions perquè tothom jugui el joc de la reforma. "Si ho fan els comunistes, quines raons hi hauria perquè no ho facin les altres forces democràtiques?". No han faltat insinuacions en aquest sentit i no solament del govern. El senyor García López, per exemple, ha pretès de justificar la pròpia actitud col.laboracionista en la pretesa acceptació de la reforma per part dels comunistes, que, "ja se sap, són extraordinàriament realistes".

Efectivament, els comunistes som realistes. I és per això que no acceptem el projecte reformista com a via per accedir a la democràcia. Perquè som realistes diem que la democràcia exigeix la ruptura i ens felicitem que la Plataforma d'Organismes Unitaris i el Consell comparteixin el nostre realisme rupturista. I quan rebutgem la reforma ho fem per raons de realisme polític:el punt d'arribada del reformisme és exactament el seu punt de partida, és a dir, les institucions franquistes.

I és per això que, prenent o reforçant les iniciatives polítiques que tendeixin a desbloquejar la situació i a crear les condicions per a pactar la democràcia, i empenyent i donant suport a la lluita de les masses, diem clarament *no* a un referèndum i ens oposem a unes eleccions sense llibertats que no poden enganyar ningú que no estigui disposat a trobar-se atrapat en l'establishment neodictatorial.

El referèndum és un mètode de consulta que permet la falsificació de la voluntat popular. Optar pel sí o el no significa, en la pràctica, fer una opció entre el continuisme franquista i la "constitució atorgada" que imposi una monarquia autoritària, el bicameralisme, la desigualtat en la representació dels ciutadans i altres limitacions a les llibertats polítiques. Podem acceptar les forces d'oposició una consulta que exclou l'opció de la democràcia?

L'únic referèndum acceptable seria aquell que, un cop garantides les llibertats polítiques i la igualtat d'oportunitats dels partits i organitzacions sindicals, preguntés al poble si està o no d'acord amb la convocatòria d'eleccions a Corts Constituents. Un referèndum sense llibertats seria un referèndum franquista. I les eleccions posteriors un insult a la voluntat del poble.

En un número anterior de Treball dèiem que no ens fan por les eleccions Ben al contrari, les eleccions són un objectiu principal de la nostra política. Però no volem acceptar eleccions falsejades sinó eleccions lliures, prèvia la consecució de l'amnistia i les llibertats polítiques i nacionals, convocades i controlades per un govern provisional d'ampli consens a nivell d'Estat i amb governs provisionals a Catalunya, Euskadi i Galícia. Eleccions per a elegir unes Corts Constituents i no per a constituir unes Corts domesticades.

I portarem a les masses, que tan extraordinàriament han expressat el dia 12 el seu rebuig al continuisme,la batalla per unes eleccions plenament lliures, és a dir, amb llibertat, amnistia i Estatut d'Autonomia. Perquè sense llibertat, amnistia i estatut d'autonomia qualsevol consulta electoral serà una consulta franquista i no volem donar suport al neofranquisme sinó conquerir la democràcia sense exclusions.

Joan Busquet

COORDINACIÓN DEMOCRÁTICA: NO VOTAR!

Coordinación Democrática va decidir abans d'ahir d'oposar-se al referèndum. El comunicat de CD diu així:

"La Comissió Executiva de Coordinación Democrática ha examinat la situació política i, especialment, la pròxima convocatòria d'un referèndum. Prescindint del contingut de la consulta que hom pretén de sotmetre al país, Coordinación Democrática declara:

"Primer.- El govern pren la decisió de celebrar el referèndum unilateralment, sense haver-lo negociat amb l'oposició democràtica, rebutjant les reiterades propostes de negociació que per tots els sectors de l'oposició se li han ofert.

"Segon.- Fins ara no es donen les condicions normals exigibles en qualsevol país democràtic per a la validesa i credibilitat d'una consulta popular. Coordinación Democrática denuncia davant de l'opinió pública la gravetat i la responsabilitat històrica que recauen sobre els poders públics en fer un referèndum en aquestes condicions i, per tant, mentre que es mantingui aquesta situació de manca de garantia i llibertats prèvies al referèndum, Coordinación Democrática planteja la necessitat de promoure, per tots els mitjans al seu abast, l'abstenció de tots els ciutadans a aital convocatòria."

LES DIADES DE L'ANIVERSARI DE L'ASSEMBLEA

CONQUERIR NOVES FITES

Cal fer una valoració seriosa dels resultats de les diades commemoratives del cinquè aniversari. Cal fer-ho perquè el seu parçial resultat ja està donant lloc a interpretacions superficials, que podrien fer caure la imprescindible reflexió política en un "mea culpa" col.lectiu.L'avantguardisme que vam combatre en la concepció política d'aquestes diades,ens pot tornar a sortir en la seva valoració. I això és molt perillós perquè el verbalisme autocrític d'alguns, no es tradueix en voluntat rectificadora. Es urgent, doncs, iniciar una discussió col.lectiva sobre els resultats del 5è Aniversari.

Volem ressaltar que les forces d'oposició i especialment el nostre Partit ha desenvolupat una tasca mobilitzadora *real* que sha reflectit en una gran quantitat d'actes descentralitzats. La prohibició governativa, no ens pot amagar que arreu de Catalunya la crida de l'Assemblea de Catalunya ha tingut gran resò. Són desenes les conferències i mítings convocats per les Assamblees locals, suspesos per l'arbitrarietat reformista. També la preparació de l'acte central a Vilanova, malgrat la desconvocatòria objectiva que representa la prohibició, va ser real. Si aquest no va reeixir va ser degut a raons més profundes que no pas a una apatia en la convocatòria. No és doncs que l'esforç per les diades fós limitat -tampoc volem dir que va ser extraordinari- sinó que *en la resultant d'aquest treball hi participaren, a més del voluntarisme militant, raons polítiques de fons* que són les que ens cal esbrinar.

Dèiem en el nº 453 de "Treball" que la convocatòria de l'Assemblea tenia extraordinària importància perquè situava al centre de la problemàtica política actual l'element desllorigador: la lluita de masses. Contra la intencionalitat reformista de crear una situació d'expectativa electoralista, l'Assemblea proposava una mobilització a tot Catanya per les llibertats polítiques i nacionals. Era i és justa la iniciativa de l'organisme unitari català perquè representa la presa de consciència que la pressió reformista, la confusió política i les vacil.lacions de certes "personalitats" poden fer caure a l'oposició democràtica en l'atentisme i marginar el poble en la solució del seu futur. Cal la mobilització unitària per tal de trencar el miratge electoralista, per tal de tornar a situar el combat polític en el seu just terreny: reformisme franquista o ruptura democràtica. Per a nosaltres aquest és un element capital. Aquí és on potser l'Assemblea no va utilitzar tot el seu capital polític rupturista. No n'hi ha prou amb el voluntarisme de l'avantguarda. El binomi explicació política mobilització popular, s'ha demostrat en aquest cas implacable. Es que el projecte reformista, en tota la seva confusió, ha estat degudament contestat per tota l'oposició democràtica? Insistim-hi de nou: explicació política a fons i mobilització popular, dues tasques indefugibles de l'Assemblea.

La pròpia preparació de les diades reflecteix,en part,aquesta problemàtica Es just que l'Assemblea jugui en el terreny de la tolerància que el règim es veu obligat a concedir-li, però seria nefast que limités la seva activitat política al marc arbitrari de la tolerància. Cal tenir-ho molt clar, perquè la negociació amb el govern pot portar l'Assemblea a moure's en el relliscós terreny de la tolerància reformista. Es clar que cal negociar la legalització dels nostres actes, però des del caràcter irrenunciable de les nostres convocatòries. Involuntàriament per la nostra part,el regateig governatiu pot traduir-se en desmobilització. Aquest perill cal afrontar-lo com un element nou del combat polític tant des dels organismes centrals de l'Assemblea com dels locals i comarcals. Ni una ombra de crítica als qui han portat impecablement la negociació en nom de l'Assemblea. Sí però, una autocrítica perquè la dinàmica de treball d'aquestes diades ens ha portat *objectivament* a supeditar la seva realització de masses a la permissibilitat. L'Assemblea mobilitza el poble de mil maneres i benvinguda si hi és la tolerància. Però el reformisme no es pot convertir en frontissa de les nostres convocatòries. El punt de sostenimment és l'explicació política, la trajectòria rupturista de l'Assemblea, el seu arrelament en el poble de Catalunya. Que el record inesborrable de Sant Boi no ens mediatitzi sinó que ens estimuli a conquerir noves fites.

Aquestes ràpides reflexions ens han de portar a situar el treball de l'Assemblea, arreu de Catalunya, dins d'aquesta òptica nova que ens permet d'utilitzar la permissibilitat per ampliar -mai per limitar- el nostre camp d'acció. I més ara que la dinàmica política ens portarà a plantejar un combat decisiu contra el reformisme del qual l'Assemblea ha de ser capdavantera. Sens dubte la lluita contra el referèndum reformista-franquista, per les llibertats democràtiques, serà la pedra angular de l'activitat unitària de les properes setmanes. Aquesta serà l'ocasió d'una gran explicació política de grans mobilitzacions de masses que aprofitaran fins a l'última escletxa la tolerància, per combatre la reforma i conquerir la ruptura. La lluita per la democràcia contra el referèndum, serà definitòria del camp democràtic. L'Assemblea -n'estem segurs- recollirà les experiències passades i se situarà en el primer lloc la mobilització unitàriadel nostre poble. Aquest és l'objectiu d'aquestes ratlles, aquesta és la voluntat del nostre Partit.

Carles Caussa i Mitjà

EL PROXIM DIUMENGE, A LES 8, A L'ESTACIO DE SANTS

ARRIBA VIDIELLA

El proper diumenge 21 de novembre,com ja havíem anunciat, arriba a Barcelona el company Rafael Vidiella després de 37 anys d'exili. Convidem tots els militants i amics del PSUC, tots els simpatitzants i admiradors del veterà lluitador, a rebre'l a la seva arribada. Procedent de l'aeroport, arribarà a les 8 del vespre a l'estació de ferrocarril de Sants. Que la seva acollida sigui un digne homenatge a Rafael Vidiella i una expressió a favor de l'amnistia total.
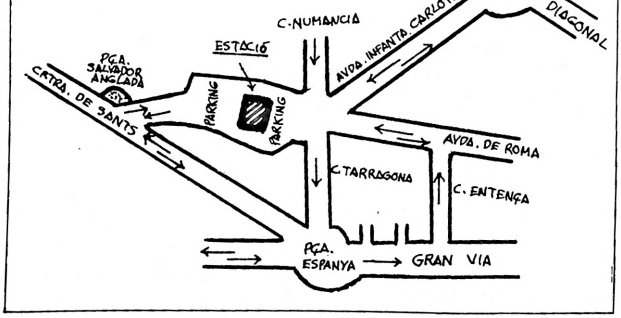
(peu de plànol:)
Localització de l'estació de Sants. Estació de metro més propera: Roma.